

Tavaszi 2020

Nyertes művek

A koronavírus-járvány idején hirdette meg a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülése a **Tavas 2020** című pályázatot, melyre az általános és középiskolások műveit vártuk.

A nyertes pályaműveket a következő tagokból álló zsűri választotta ki, akiknek önkéntes munkájáért ezúton is köszönetet mondunk:

Benedek Barna, Both Gabriella, Dávid Anna, Lonovics Zoltán, Sárközy Bence, Szöllősi Flóra

Gratulálunk minden díjazottnak!

Bata Adél
8, Aszód

Rajz, festmény

Pados Kira
11, Budapest

Rajz, festmény

Szamosfalvi Zita
9, Debrecen

Rajz, festmény

Fazekas Noémi
12, Debrecen

Rajz, festmény

Koppány Hédi
12, Tállya

Rajz, festmény

Mohácsi Tímea
13, Berettyó-
újfalú

Rajz, festmény

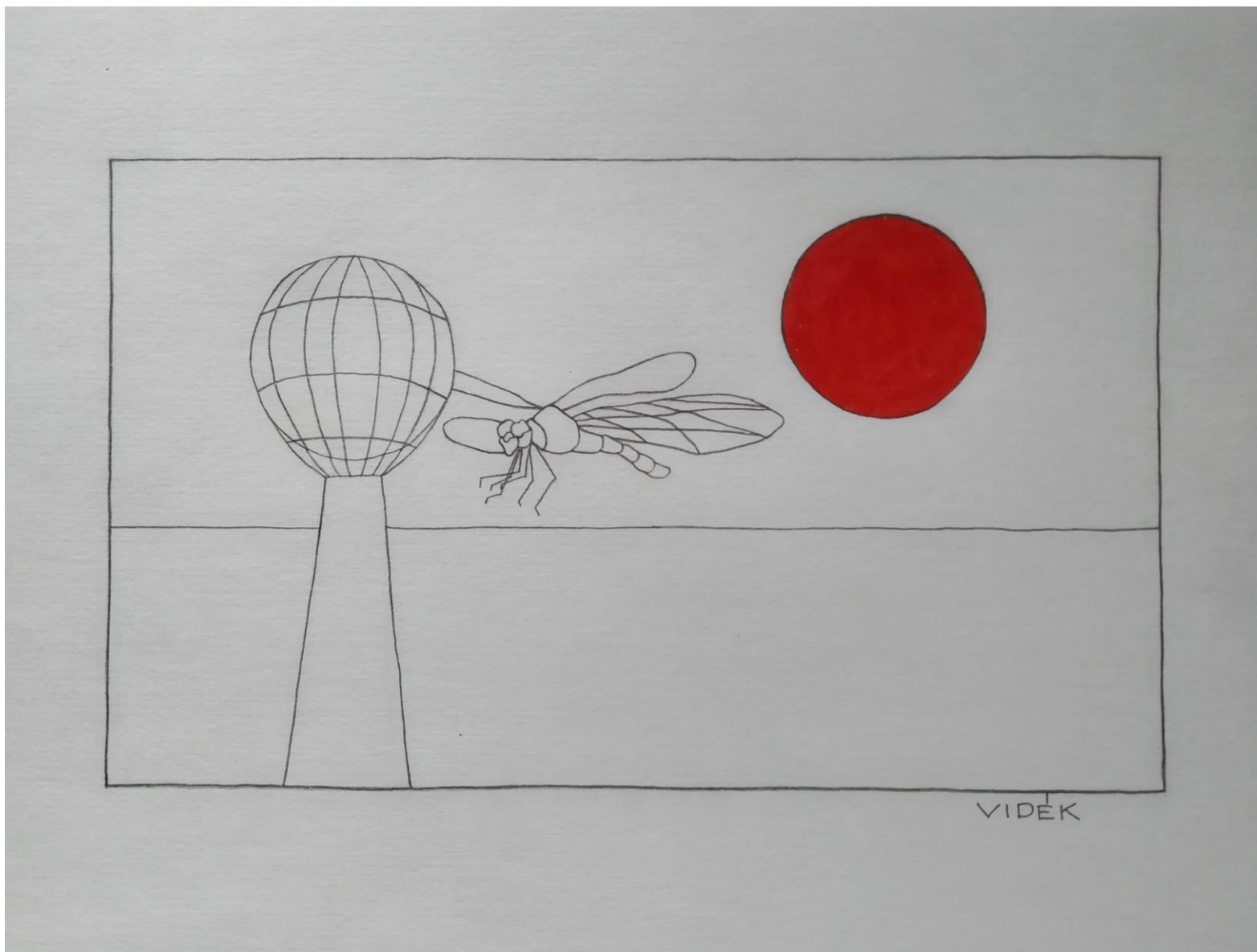
Somogyi Dániel
15, Budapest

Rajz, festmény

Antal Veronika
18, Nagytarcsa

Rajz, festmény

Árvai Lili
Panni
13,
Tiszaföld-
vár

Berecz Bálint
17, Pécs

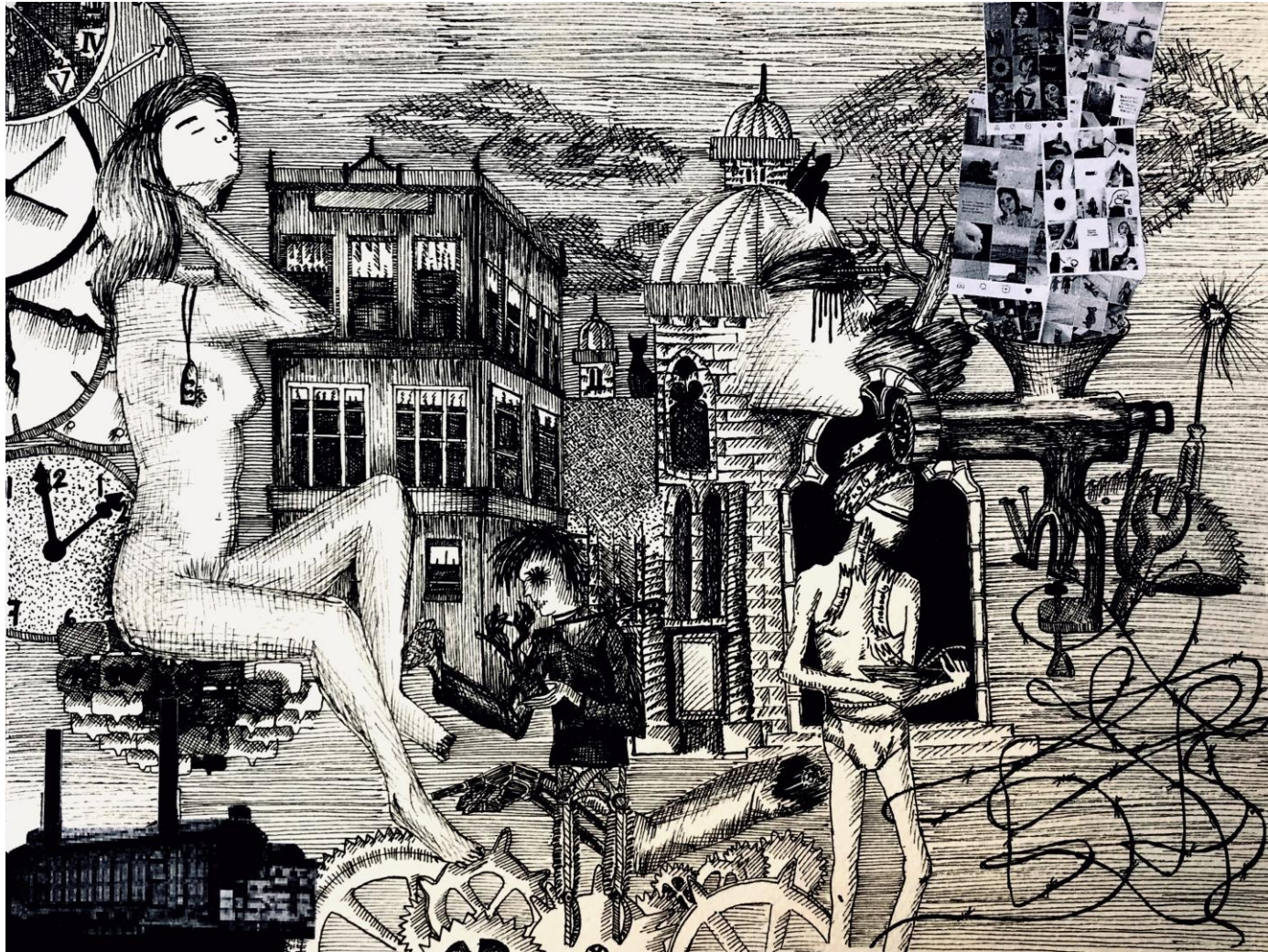

Rajz, festmény

Bobály Anna
18, Aszód

Rajz, festmény

Cruden Veronika
Éva
13, Budapest

Rajz, festmény

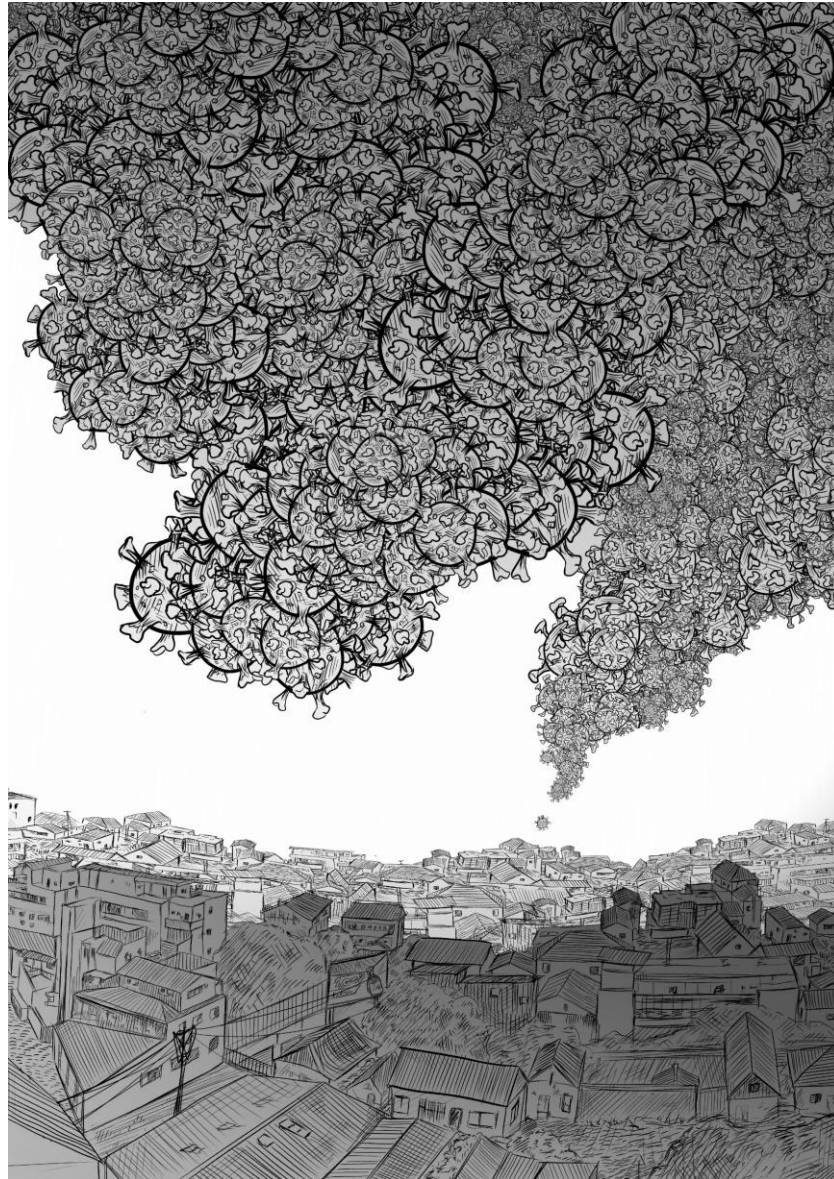

Tizedes Boglárka
Virág
18, Edelény

Pataki Márton
13, Gödöllő

Rajz, festmény

Különdíj:

Rónaszéki

Luca

4, Budapest

Fotó

Rádonyi
Anna Luca
14, Sopron

Fotó

Szárnya Antónia
Kamilla
15, Budapest

Fotó

Végh Viktória
13, Sopron

Fotó

Rácz Zsuzsa
13, Sopron-
horpács

Szabó Barbara
15, Szank

Fotó

Vizsy Napsugár
15, Mosonmagyaróvár

Fotó

Csapó Dorina
15, Gerendás

Fotó

Szegfű Boglárka
12, Pécs

Túra

Olyan mozdulatlan volt minden egyes testrészem, hogy azon gondolkodtam, mikor ejt majd valaki a betonon éktelenkedő, s épp a lábam előtt elterülő repedésbe egy ötforintost. Pontosan úgy, ahogyan azt az úgymond „élőszobrok” elé szokás. A lámpák időnként elhalványuló fénye alig egy centivel hol előrébb, hol hátrébb húzta az árnyékomat. Az eget, és a házakat felváltva figyelgettem, amikor egy valamivel erősebb fuvallat éppen a hátam közepének hajított egy letört ágat. Egészen megijedtem tőle, ökölbe szorítottam kezeimet. Ettől a hirtelen mozdulattól a kulcscsomómon díszelgő kis fém figura karcolást ejtett rajtam. Kiemeltem lassan zsebemből, majd szemem elé tartottam a jobb tenyerem. Megvártam, amíg kibuggyan a mutatóujjamon egy apró, vörös cseppecske. Végigkövettem az útját, körülbelül egy centit tett meg a tenyerem felé, majd megállt. Megállt, én pedig lenyaltam, ő meg lassan feloldódott a számban, és édes ízt árasztott magából.

Szinte egy lélek sem volt már az utcán ilyenkor, autót is ritkán lehetett látni. Buszok még csak-csak jártak, hazudnék, ha azt mondanám, rendszeresen. Az enyém is kimaradt. Aztán az azt követő járat sem jött. Majd az utána következő sem. Így történt hát, hogy olyan sokáig nem csináltam semmi mást, csak álltam, és vártam.

Eljátszottam a gondolattal, hogy hazaindulok gyalog, fittyet hányva a hidegre, ami aznap este olyan dermesztő volt, hogy még a könnyeket is az ember szemébe fagyasztotta. Már készültem az első lépésre – hasonlóan, mint ahogy azt a holdra szálláskor tették –, de épp ekkor, balról, egy motor hangja mászott a fülembe. Amint meghallottam ezt a berregést, oldalra kaptam a fejem. Mellettem állt az a bizonyos buszmegállónak csúfolt, rozsdás vázú tákolmány. Nem telt el sok idő, már be is parkolt elé egy igencsak megviselt busz. Felszálltam rá. A kedvenc sofőröm vezette a járművet, reggel is mindig vele utaztam.

Pápai Petra
15, Oroszlány

Novella

Pápai Petra
15, Oroszlány

Azért ő volt a kedvencem, mert tudta, melyik megállónál szoktam leszállni, így sohasem kellett megszólalnom, ha jegyre volt szükségem. Mindig barátságos mosoly bujkált bajusza alatt, és nem szidott le, ha nem köszöntem hangosan, csak bólintottam. Szerencsére senki sem utazott rajtam kívül azon a járaton. Reménykedtem benne, hogy így lesz. Kiválasztottam a leghátsó, és egyben az egyetlen széket, ami a többire merőlegesen volt elhelyezve. Ha nem volt foglalt, mindig ide ültem. Az ablakok vadul rázkódtak mögöttem. Kedvem támadt arccal feléjük fordulni, kitárt karokkal, ha kitörnének, a szilánkok egyenesen engem találjanak el. Lehunytam a szemeim, és elképzeltem, ahogy apró gyémántokként fúródnak mellkasomba az üvegdarabok szorosan egymás mellé, hogy egy tükröt alkossanak rajtam. Mélyen telepedtek két tenyerembe, megültek a szemeim alatt húzódó karikákban. Lassan beborították az egész testem, közben engem is üveggé változtatva. Így végre láthatatlan lehettem. Az utcán nem néztek rám szánakozva idősek, s nem nevettek ki korombéliek soványságom miatt. Annyi kutyát simogathattam meg, amennyit csak akartam. Mindegyikük barátságos volt. Gazdáik nem vettek észre, azt hitték, csak a szellő dobálja azokat az aranyos fülecskéket. Végre bemehettem flancos ruhaüzletekbe, ahová a nálam jó módúbbak jártak. Mindig is kíváncsi voltam, hogy azok a fényes padlók vajon csúsznak-e, és ha igen, hogyan lehet rajtuk magassarkúban tipegni pofára esés nélkül. Kedvemre tévedhettem el a divatos szoknyák, és ékszerek között. Később azt találgattam, milyen madarak tollai vannak dísz gyanánt a kalapokra tűzve. Izgalmamban olyan gyorsan kapkodtam a fejem ide-oda, hogy egészen beleszédültem. Nem igazán foglalkoztam volna ezzel, de egyre erősebben visszhangzott a nevem valahonnan, torz hangon, többen szólítottak egyszerre. Nem lett volna szabad abba a boltba mennem. Nem lett volna szabad hozzányúlnom ahhoz a cipőhöz. Nem kellett volna kutyákhoz érnie egy ilyen lénynek, mint én. Hibáztam. Még azt a csepp boldogságot is elvettem más életéből, hogy rajtam nevetessen.

Novella

Pápai Petra
15, Oroszlány

Most már teljesen forgott a világ körülöttem, fájt a fejem, már nem valahonnan, hanem mindenhol a nevem hallottam. Valószínűleg, ha nem üvegből lettem volna, hófehérre sápadok. Jól tudtam hogyan megy ez, szinte hobbiként tekintettem az ájulásra. Sohasem féltem a rosszullettől, ekkor viszont... rettegtem. Attól tartottam, hogy ha összeesem, szilánkokra török, akárcsak az ablakok a buszon. Felvágtam volna minden járókelő talpát, kilyukasztottam volna az autógumikat egytől-egyig, sőt, lehet én is valaki mellkasába lennék most fúródva. Nem akartam szétesni. Befogtam a füleimet, és a lehető legóvatosabban behúzódtam egy biztonságosnak tűnő sarokba. Furcsán táncoló, színes fényeket láttam. Aztán végre tisztulni kezdtek a hangok, közvetlenül magam előtt hallottam őket. Fokozatosan, egyre kevesebben hívogattak, pár perc elteltével pedig már csak egyvalaki szólított. Ismerős volt a beszéde, sőt, egyenesen megnyugtató.

Az érces hang a sofőrt juttatta eszembe. Azokból a színes foltokból hamar elegendő lett, ezért félve ugyan, de kinyitottam a szemeim. Kivételesen nem tévedtem. Tényleg a buszvezető guggolt előttem, óriási, ráncos tenyere pedig a térdemen pihent.

– Megérkeztünk – suttogta, majd megdörzsölte a combom, és emelte kezét róla. – Ideje leszállnod. Biztosan hosszú napod volt.

Fáradtan néztem rá fel, miközben táskám a vállamra akasztottam. Mögötte ott csücsült minden ablak a helyén. Patakokban ömlött rajtuk a víz. Azelőtt mindig csak deréktól felfelé láttam őt. Folyton kettészelte az ülése mellett nyikorgó kis ajtócska. Ekkor viszont végre volt alkalmam megvizsgálni teljes egészében. Két cipőjére kissé rendezetlenül sötétkék farmer omlott, nem viselt övet, pedig elfért volna rajta. Fehér inge is csak félig volt betűrve. Lábai tenyereihez hasonlóan hatalmasok voltak. Szívem szerint inkább átöleltem volna, de csak egy mosollyal búcsúztam.

Novella

Leugrottam a buszról – lépni ugyanis nem tudtam, túl kicsi voltam –, és elindultam a járda felé. Természetesen megbotlottam a padkában. A lábaim nehezek voltak, mintha vasgolyók lettek volna hozzájuk láncolva. Néha le kellett pillantanom rájuk, nem voltam benne biztos, hogy nincs így. Éjfél is elmúlt már, még mindig nem járt senki az utcákon. Vagy mindenki üveggé vált egy kis időre? Rugdostam magam előtt a vizet, és vele együtt az elázott cigarettacsikket. Lassan csoszogtam keresztül az összes pocsolyán.

Úgy zuhantak a jéghideg esőcseppek a betonra, mint a szomszéd bácsi, mikor kiugrott a harmadikról. A buszsofőrön kívül, ő volt az egyetlen barátom.

Pápai Petra
15, Oroszlány

Statum

Csak ülök csendben, semmit sem csinálok, a tavasz eljön, és a fű nő magától. Kavarog, sóhajt, azonban hiányzik belőle az öntudatlan mámor. Ez a kitárt szárnyú pillangó az ablakkereten, legalább egy hete itt van. A bioszféra kellékei szinte csak kivételések a szokványos lélekjelenlétéhez képest.

Ebben a képtelenül lassan vánszorgó intervallumban mégis valami kikényszeríti a sodrást és ez rendkívül megkapó tud lenni, amikor szobamérlegen ülve becsülöm az unalom súlyát. Az eredmény palindrom, érzem. Ha kifordítva veszem fel a ruháim, akkor is az eredeti problémához lyukadok ki, milyen nap is van ma? Ez a higanytalpú idő meg csak úgy vágat ki a kezünk közül, ráadásul biztosítékot sem kapunk, hogy visszakapjuk, mint óraátállításkor. De vajon miféle entitás az, ami képes hajtani hétköznapijaink folyamatát?

Régi szokásaink új helyekre is követnek minket, és a helyzet azt engedi láttatni, hogy nincs változás. Ezt tökéletesen bizonyítja, hogy az elmúlt időszakban csak az igazság változott, képzeletünk pedig mindig ismételte önmagát. Nem azok vagyunk idén tavasszal, akik tavaly voltunk, és azok sem, akiket szeretünk. Olyan magányos voltam, amíg magamra nem találtam.

Azonban pillanatnyi boldogságaimban bizonyos vagyok abban, hogy bennem van a tavasz. Máskülönben kihez jött volna első látogatására és kinek mutatta volna első rengő levelét az akác, mikor hátam durva kérgének támasztottam, ha én nem vagyok itthon?

Petneházy Adél
17, Ásotthalom

Valódi emberek

Minden nap úgy kezdődött, hogy lemostuk a falakat. Munka közben ugyanis gyakran előfordult, hogy a festék ráfröcskölődött, és odaszáradt. Szappanos kefével dörzsöltük, ha pedig ez nem vált be, újrifestettük a megrongálódott részt. A munkának csak ezután kezdtünk neki. Manon csak tiszta környezetben dolgozik. Sosem veszi fel egymás után kétszer ugyanazt a ruhát, még úgy sem, hogy mindig kötény van rajta. Zacsót húz a papucsára, nehogy bepiszkolódjon. A keze az egyetlen pont, ahol hatalmat ad a festéknek közel kerülni hozzá. Ujjal csak azért ér a vászonhoz, mert szeretné, hogy egyszer rekonstruálják a műveit, megtalálják bennük az ujjlenyomatát, minthogy szignót nem használ. Címet viszont mindig ad nekik; illetve inkább fantázianeveket, tekintve, hogy általában középkorú nőket és férfiakat fest, akiket sosem ismert. Miután pedig elkészültek, mindig úgy hivatkozott rájuk, mint élő emberekre. Úgy beszélt róluk, hogy az társaságban magától értetődő kellemetlenségeket szült, mivel pedig kettőnk közül én jártam társaságba, általában nekem.

– Őszintén örvendek, hogy nem hagytuk kint Claudette-et a kertben. El sem hiszed, drágám, de az egyik pillanatban még tűzött a nap, a másikon szakadni kezdett az eső. Szegénykémnek a végét jelentette volna, ha most megázik.

Szombati Gréta
17, Cserkeszőlő

Novella

Én pedig a buszon ülve, a gyógyszerárban, a boltban állva rosszálló tekinteteknek kitéve örvendeztem a telefonba Claudette megmenekülése miatt. Egy-egy ügyfél hívása valóságos emberkereskedelemnek tűnhetett. Ezért az egyébként is rossz francia kiejtésemet odáig fejlesztettem, hogy közlelő, néhány visszakereséssel még éppen meg lehessen érteni, de a kávézóban a pultos kisasszony már ne kapja fel rá a fejét. (Most jut eszembe, hogy ezzel talán csak még nagyobb feltűnést keltettem.) Manon látványosan szenvedett a gondolattól, hogy tárgyalnia kelljen a vevőivel, így készséggel ruházta át rám a feladatot. Időpontot egyeztettem, árajánlatokat tettem, elmagyaráztam az útvonalat a műteremhez, amikor pedig a drága autóikkal, nyakkendőben eljöttek a festményért, meghallgattam elbűvölt áradozásukat, és megígértem, hogy átadom köszönetüket a művésznek (aki egyébként érkezésükkor húzódott be a házba, és ott leskelődött az ablakon).

Szombati Gréta
17, Cserkeszőlő

Az igazat megvallva sosem értettem igazán, mit szeretnek az emberek Manon munkáin. Nem tudtam felfogni, miért vesz meg valaki egy többszázézes képet egy ismeretlenről, aki nem is létezik. Gyakran mondták, hogy a képen lévő személy hasonlít valakire, akit ismernek. Egy rokonra, vagy régi barátra. Erre meglepetten mosolyogtam, de továbbra sem értettem meg őket. Persze, tagadhatatlan, hogy Manon festményei egytől-egyig remekművek. Kitűnően ért a hivatásához, nem csoda, hogy elismerés övezi. Remekül bánik a színekkel, és az is elképesztő, hogy ilyen élethűen tud ábrázolni modell nélkül. De én sosem tudtam díjazni a jelentés nélküli szépséget. Ezeknek az embereknek nincsen jelleme, csak arca. Valakinek talán megtetszik a kinézetük, a vonásaik, de sosem ismerhetik meg őket. Örök rejtélyek maradnak mindenki számára.

Novella

Amikor először megérkeztem, úgy éreztem, egy valóra vált álomba csöppentem. Nyárvégi hűs szélben, zöldellő dombok között cipeltem a holmimat a legközelebbi buszmegállótól, ami csaknem két kilométerre esett a háztól. Manon előzetes utasításai végeláthatatlan mezőket átszelő földutakra vezettek, ahol rajtam kívül egy lélek sem járt. Majd amikor már éppen fáradni kezdtem, a hatalmas zöld közepén felfénylett a hófehér házikó. Egyik oldalán a télikert üvegfalai, másikon a tágas, fedett veranda, közepén Manon hintaszékével. Kopogásomra idősödő női hang felelt, mintha gyerekkorom rajzfilmjeinek egyik szereplője kérte volna, hogy fáradjak be. És az ajtón túl végre élém tárult a hely, amiről annyit képzelődtem: a csarnokhoz hasonló, tiszta fényű műterem. Falain sorakozott az összes ismeretlen arc: nagyban, kicsiben, közelről vagy teljes alakban. Elszórva különböző méretű állványok, némelyik még mindig egy elkészült festményt tartva, a sarokban pedig ládák tele festékekkel. Manon éppen az egyikben kotorászott. Láttam kontyba fogott ős haját, térdig érő ruháját, rajta a kötény szorosra fűzött szalagját. Enyhén megilletődve, de udvariasan köszöntem neki, mire ő felegyenesedett, és kezet nyújtott. Ujjaira rászáradt a festék. Manon néven mutatkozott be, és nyomatékosan kérte, hogy tegezzem, és hagyjak fel ezzel a szégyenlősködéssel. Azután fogott egy vizes rongyot, megtörölte a kezét, levette a kötényt, és bevezetett a lakásba.

Szombati Gréta
17, Cserkeszőlő

Miután lepakoltam, első dolga volt megetetni. A főzés és a viráglocsolás voltak a kedvenc házimunkái, ezért többnyire csak ezeket végezte. Bejárónőt tartott, aki mosott, takarított és időnként megmetszette az elburjánzott borostyánt, mielőtt befedte volna az ablakokat. Azonban mivel a vidék legszélén lakott egy tanyán, még messzebb a várostól, mint mi, nemigen járt vásárolni. A zöldséget és gyümölcsöt, amit néha a földjeiről hozott, Manon kevesellte. Kedvence, a padlizsán pedig túl igényes volt, hogy egy ilyen kis gazdaságban termelni lehessen. Ezért, amint alkalma adódott, megkért, hogy legyek a szárnysegédje, ne csak a festésben, a főzésben is. Hetente egyszer bebuszoztam a városba, vettem egy ládányi zöldséget a piacon, Manon pedig ebédet csinált belőlük. Mindig valami új recept pattant ki a fejéből, amit azonnal kipróbált, és a véleményemet kérte. Egy idő után azonban ráuntam a padlizsánra, amit tapintatosan meg is mondtam neki. Akkor a bejárónőt kezdte nyaggatni, akin látszott, hogy már hozzá van szokva a helyzethez. Unott arccal bekebelezte az igényesen elé tált lakomát, és hiányolta belőle a sót. Olyankor nagyon együtt éreztem vele. Mondhatta volna, hogy tökéletes, ahogyan én tettem még az elején, de azt Manon sosem fogadta el. A kritikát sokkal jobban kedvelte, mint a dicséretet.

Szombati Gréta
17, Cserkeszölő

Novella

Amikor már heteket, hónapokat töltöttünk el úgy, hogy szinte ki se léptünk a házból, végül megértettem a helyzetet. Rájöttem, hogy Manon soha nem megy el otthonról. Már évek – talán évtizedek óta él abban a mindentől elzárt, álomszerű házban, embereket fest, miközben valódiakkal nem találkozik. Kezdttem haragudni rá, amiért kiszolgáltatja magát. Néhány hét után, miközben a heti bevásárlást intéztem, felhívott, hogy elfogytak a vitaminjai. Attól fogva gyógyszertárba is én jártam helyette. Mintha csak az inasa lettem volna. A műteremben alig tölthettem időt – legalábbis az én igényeimhez képest. A gyönyörű képzeteimet, az *egy év tömör művészet* vágyálmát beszippantotta a gyakorlati élet. A reggeli takarítás után csak egy kis idő maradt, hogy nézzem Manont, ahogy fest. Az első hónapban én bele sem kezdtem semmibe. Csak figyeltem és kérdezősködtem, mert Manon munka közben csak akkor szólalt meg, ha muszáj volt. Élvezte, hogy nézem, és ebéd közben mindig elolvastatta a jegyzeteimet, legtöbbször azonban csak bizonyos színkeverékeket írtam le, ami kiábrándította. Aztán amikor én magam is festeni kezdtem, nem győzte türtőztetni szakértelmének áradatát és a késztetést, hogy átvegye tőlem az ecsetet. Nem szerette, hogy pusztán fantázia alapján festek, és az, hogy kevés színt használok. Ezekbe azonban nagy nehezen beletörődött, mert megértette, hogy nem vagyunk egyformák. Ő tarkán ábrázolja a valóságosat, én egy árnyalattal a képzelte.

Így telt el hat hónap. Gyakorlati időmnek már a felét eltöltöttem, mégsem éreztem úgy, hogy szétvetne a megszerzett tudás. Fél év alatt egyetlen említésre méltó művet sem sikerült előteremtenem. Emiatt gyerekes haraggal kizárólag házigazdámot okoltam. Manon iránti ellenszenvem nem hagyott nyugodni. Önzőnek találtam és fennhéjázónak, de nem akartam, hogy tudjon róla. Duzzogva megcsináltam mindent, amit kért, megettem a padlizsánt, többféle festéket használtam, csupán hogy kedvét leljem. De ő egyre csak mondta, mondta az észrevételeit, és festette az idegen arcokat. A festményei zavartak leginkább. Túlbecsültnék láttam őket. Hogy nevet kaptak, és úgy bántak velük, mint a hímes tojással, nevetségesnek gondoltam. Minden túlzás volt. Lassan az egész házat szörnyen gőgösnek láttam. A környék magára húzott egy hatalmas, ragyogó álruhát, amit ha az ember meglát, a mennyországban érzi magát. De ahogy egyre bentebb sétál, rájön, hogy éppen olyan, mint bárhol máshol.

Szombati Gréta
17, Cserkeszölő

Novella

Azt gondoltam, Manon azért veszett el ebben az álomvilágban, mert mindenkinél jobbnak gondolja magát. Nem engedi, hogy halandók lépjenek a piedesztáljára. Azért vállalta, hogy gyakornokot fogad, hogy valaki elvégezze helyette a földi tennivalókat. Minden reggel lemossa a falakat, hogy a tökéletlenség egyetlen foltja se maradjon a környezetében. És mindeközben teljesen felhőtlen a hangulata. Fél év alatt egyetlen olyan dolgot sem fedeztem fel, ami Manont elkeserítette volna. Míg nem február végén szokatlanul hallgataggá vált. Napokon át csak festett szótlanul, elfelejtette meglocsolni a virágokat, és nem főzött ebédet. Szendvicset evett padlizsán nélkül. Nem mondta meg, mit csináljak, így egy délutánon vettem a bátorságot, és belekezdttem egy új képbe. Vártam, mikor jön oda, és javít ki, de még csak hátra se fordult. Szombati Gréta Kinyitottam az egyik ablakot, és szóvá sem tettem. Értetlenül dolgoztam valamin, amiből fogalmam sem volt, mi fog kisülni. Így telt el az egész nap. Végül este, amikor besötétedett, és szokás szerint pakolni kezdtünk, Manon megszólalt.

– Meghívtak egy párizsi konferenciára – úgy mondta, mint egy egyszerű tényt, mint máskor azt, hogy aludni megy. – Két hét múlva lesz. El kell utaznom már egy nappal előtte.

– Gratulálok – fogalmam sem volt mit kellene felelnem. Manon nem tűnt se lelkesnek, se dicsekvőnek. Bólintott egyet, közben feszülten törölgette az ecseteit.

– Három napot leszek távol. Két éjszakát. Minden bizonnyal későn érek majd haza, de sietek, ahogy tudok.

– Nem szükséges – túl gyorsan vágtam a szavába, ezért rögtön magyarázkodni kezdtem –, mármint nem kell úgy elrohanni. Maradj csak amíg akarsz, miattam ne aggódj.

– Ó, persze, nem is miattad. – Itt félbehagyta mondanivalóját, hátat fordított nekem, és pakolt tovább. Én csak álltam sután, és néztem őt. Amikor végzett, szó nélkül bement a lakásba, engem pedig ott hagyott.

A következő napokban ugyanilyen hallgatag maradt. Hogyha kérdeztem, csak röviden válaszolt. Amikor a konferenciáról érdeklődtem, gyorsan felelt, mintha magyarázkodnia kellene.

– Tudod, drágám, nagyon sok művészt meghívnak. Minden évben lehetőség volt rá, hogy én is köztük leszek, de eddig mindig megúsztam – nevetett –, egy ilyen ajánlatot nem illik visszautasítani, persze, nem is áll szándékomban.

Másfél héttel előtte elkezdte megírni a szövegét. Nagyjából fél órási előadást kellett volna felépítenie, és szándékában állt az egészet szóról szóra kézzel leírni. Azonban ahogy közeledett a határidő, egyre idegesebb lett, egyre rosszabbnak látott mindent, amit addigra nagy nehezen kigondolt. Bevallom, először élveztem a szétszórtságát. Kihasználtam, hogy nem utasítgat: kihagytam a heti bevásárlást, és az egész napomat a műteremben töltöttem. A festmény, amin dolgoztam biztatóan haladt. Repestem az örömtől, hogy végre sikerült alkotnom valamit. Meg akartam mutatni Manonnak, ezért meg kellett zavarnom a lázas körmölésben, és kihívni a műterembe. Ráncos homlokkal nézett a képre, és azt mondta:

– Nagyon szép – csak ennyit. Hitetlenkedve néztem hol rá, hol a festményre, vártam, hogy folytassa, de csak ennyit mondott. Megdicsért. Egyszerre minden lelkesedésem elszállt.

– Nem gondolod, hogy túl színtelen?

– De, most, hogy mondod – hunyorítva fürkészte a képet, majd, mint aki álmából ébred, összeszorította a szemét. – Ne haragudj, most nem tudok koncentrálni. Ha visszajöttem, majd megbeszéljük.

Szombati Gréta
17, Cserkeszőlő

Novella

Néztem, ahogy újra belemerül ideges gondolataiba, és csoszogva visszamegy a lakásba. Nem egészen értettem, mi történt vele. Arra gondoltam, valószínűleg lámpaláz, vagy aggódik az előadás sikere miatt. Egy percre minden harag elpárolgott belőlem. Embernek láttam Manont. Nem egy hatalmaskodó, idős festőnek, hanem összetett érzelmekre képes, valódi embernek.

– Manon – szóltam utána tétován, mire ő visszanézett az ajtóból –, tudok segíteni valamiben?

Erre elkapta a tekintetem, és zavarodottan nevetni kezdett.

– Ó, nem, azt hiszem, nem. Csak a konferencián gondolkodok. Tudod, mindent meg kell tervezni. A beszédet és minden mást.

– Mi mást?

– Hát mindent. Az utazást és a szállást.

– Azt hittem, ezeket elintézik a szervezők.

– Hát persze, hogy elintézik. De át kell gondolnom. – Nem feleltem semmit, így egy pillanatnyi csend támadt. – És beszélgetni is kell majd – folytatta –, rengetegen lesznek, meg kell terveznem, kinek mit mondok. Nem haboghatok össze-vissza, és nem állhatok ott némán, mint egy üresfejű. Mit szólnának...

Akkor végre rájöttem. Manon félt. Az emberektől félt. Még csak nem is attól, hogy ki kell állnia eléjük, hanem éppen attól, hogy közel kell kerülnie hozzájuk. Félt, nehogy elrontson valamit, és rossz szemmel nézzenek rá. A fejében pontról pontra megtervezett mindent, annak érdekében, hogy minden a legnagyobb rendben menjen. Kiagyalt egy forgatókönyvet, ami tartalmazta az utazást, az első köszöntéseket, az étkezést, minden bájcsevejt és az éjszakát. Az álmvilágát próbálta átültetni egy valódi helyzetbe, és rettegett tőle, hogy valami közbeszól.

– Ha akarod, segítek megírni a szöveget.

Egy pillanatig habozott. Azután megint nevetett, és tanácstalanul megrántotta a vállát.

Szombati Gréta
17, Cserkeszőlő

Novella

Az étkező egyik székét odahúztam Manon íróasztala mellé, és naphosszat ott ültünk ketten. Átgondoltuk az előadást, Manon többször is felolvasta a beszédét, én pedig amíg csak lehetett, kerestem benne a kivetnivalót. Lejegyeztük a buszmenetrendet, tüzetesen áttanulmányoztuk a szervezők levelét. Képeket kerestem Manonnak a helyszínről, hogy jobban bele tudja képzelni magát. Térképen megterveztük az útvonalat a szállodától a konferenciateremig, megbeszéltük, nagyjából hány órákor kell majd átmennie egyik helyről a másikra, kiszámoltuk sötét lesz-e már akkor. Végig biztos állítottam, hogy össze fog ismerkedni valakivel, akivel a szabad órákat töltheti. Ettől általában ideges lett. A másokkal való kapcsolatteremtés olyan talajon járt, amit nem láthattunk előre.

Szombati Gréta
17, Cserkeszőlő

Ahogy egyre többet tervezgettünk, egyre természetesebbnek tűnt minden. Manont egyre kevésbé aggasztották az apró részletek, és ahogy félelme párologott, úgy tért vissza lassanként a megszokott dolgaihoz. Újra főzött, és vásárolni küldött. Még mindig bosszantott egy kicsit, de most már másként tekintettem a parancsolgatására, és magára Manonra is. Megértettem, mekkora félelmet kelthet benne a gondolat, hogy buszra üljön, és a világából kiszakadva boltba menjen. Csodáltam, hogy képes volt úgy alakítani az életét, hogy minden kellemetlenséget kiirtson belőle. Megkérdeztem, hol lakott, mielőtt ide költözött. Azt mondta, ő mindig is itt élt. A ház a szüleié volt, akik állattenyésztésből éltek. Mielőtt iskolába küldték, mindössze néhányszor járt a városban, minthogy nem volt szükség rá, hogy eljárjanak a tanyáról. Nem szerette az iskolát, ezért amint lehetett, ott hagyta, és rajzolni kezdett. Arcokat rajzolt, amik – maga sem tudta, honnan – olykor eszébe jutottak.

Novella

Együtt töltött napjainkban a vírusról csak elszórtan és keveset hallottunk. Legtöbb információnkat a bejárónőtől szereztük, akinek a férje piacra járt eladni a terményt, ahol köztudottan a legegyszerűbb a hírszerzés. Ő maga pedig szabadidejének nagy részét – és olykor munkaidejét is – legszívesebben a közösségi média hálózatain töltötte, így tájékozottsága elsőrangú volt. Igyekezett visszafogni pletykálkodási kényszerét, legtöbbször csak félhangosan szörnyülködött, de a legfontosabb fejleményeket képtelen volt magában tartani. Valószínűleg a nagy tájékozottság volt az oka, hogy március első hetében felmondott, és önkéntes karanténba vonult a családjával. Manon nagy meglepetésemre leginkább a társaságát hiányolta, és hamar beletörődött, hogy ezentúl mosnia kell majd.

Szombati Gréta
17, Cserkeszőlő

Az első alkalommal, amikor visszatértünk a műterembe, a festményem többszörösen megkapta az addig hiányolt kritikát. Túldíszített volt, összecsapott és egyhangú. De azért én mégis büszke voltam rá. Ahogy teltek a napok, Manon kezdett ismét kétségbeesni. Korántsem olyan mértékben, mint azelőtt, de látszott rajta, hogy szorong. Magába fordult. Aztán egy nappal az utazás előtt egyszer csak rendkívüli örömkialtás rázta meg a házat. A szobámban voltam, Manon pedig a sajátjában, és olyan hangerővel kezdett szólongatni, hogy a szívem majd kiugrott a helyéről. Nem szólt egy szót se, csak várakozón mutogatott a számítógépe képernyőjére. Egy levél látszott rajta, amelyben sajnálattal közölték, hogy a konferenciát a vészhelyzetre való tekintettel elhalasztják. A helyzet egyenesen abszurd volt. Tisztában voltam vele, hogy érett szemmel nézve ez a lehető legrosszabb, ami történhet. Manonnak szembe kellett volna néznie a félelmével. El kellett volna mennie, hogy meglássa, nem kell rettegnie az emberektől. De a rengeteg idő után, amit vele töltöttem, próbálva megérteni őt, most úgy átéreztem a boldogságát, hogy nem tudtam éretten gondolkodni.

Novella

Néhány nappal később érkezett az értesítés, hogy az egyetemek, élükön az enyémmel bizonytalan időre bezárnak. Haza kellett mennem. Manon mappába rendezte a festményeimet, és padlizsánkrémes pirítósokat csomagolt nekem az útra. Ahogy integető alakja távolodott, egyszerre rájöttem, hogy minden ellenérzésemnek, amit valamikor tápláltam, nyoma sem maradt. A nyíló rétet ismét gyönyörűnek láttam, azonban most másként, mint érkezésemkor. Most már ismertem ezt a szépséget. Tudtam, mit rejteget a lepel alatt, és az még szebb volt, mint az álruha. Sajnáltam, hogy idő előtt ott kell hagynom.

A busz ablakából figyeltem, hogyan változik lassan várossá a pusztaság. Nagy hátizsákom leborult mellőlem, ezért fel kellett állnom, hogy felvegyem. És akkor két üléssel az enyém mögött hirtelen megláttam Claudette-et. Sokkal öregebb volt, mint a festményen, de akárhogy hunyorogtam, akárhogy győzködtem magamat, hogy lehetetlen, biztosan tudtam, hogy ő az. Ugyanaz a furcsa, négyzet alakú arc, ugyanazok a merengő vonások, mostanra ránccá mélyülve. Azokra a vevőkre gondoltam, akik valódi embereket fedeztek fel a festményekben. Egy nagyszülőt, egy idős rokont. Visszaültem a helyemre, Claudette pedig leszállt a városban. Biciklije oda volt láncolva a buszmegálló mellé. Kinyitotta a lakatot, és felszállt rá. Helyi. Talán már gyerekkora óta.

Szombati Gréta
17, Cserkeszőlő

A beszélgető *Franz Kafka tiszteletére*

A tény, hogy lehet, már bőven elég is ahhoz, hogy megtedd. Ehhez hasonló filozófiával foglalt helyet székén minden reggel a beszélgető, miközben kócos, fekete haját félredobta arca elől. Talán jobban járt volna, ha mindezt nem teszi, hiszen a legnagyobb jóindulattal sem lehetett szépnek nevezni, akárhogyan is hunyorgott az ember, azzal pedig, hogy azt a hatalmas loboncot félretaszította, láthatóvá vált minden vonása, mely nem éppen volt szerencsés. Arcának vonásai ugyanis meglehetősen kemények és mondhatni baltával faragottak voltak, egy hölgyhöz képest legalábbis mindenképpen, túlzottan nagy szemei alatt több év kialvatlanság jelei figyeltek, fogsora pedig szinte kiugrott cserepes ajkai alól, noha az összhatás nem volt olyan szörnyű, mint amennyire arcának különböző részei. Sőt! Mivel egy porcikája sem emlékeztette az embert szépségre, ez a sok eltúlzott vonás még összhangban is volt egymással, mely szégyen vagy nem, de akár még vonzalmat is kelthetett akárkiben, hiszen ritkán találkozott olyannal az ember, akinek külseje ennyire tökéletesen megkomponált, és akinek tulajdonképpen – ha saját valójához hasonlítjuk – nincs hibája. Nem olyan volt, mint egy fiatal hölgy nagy, szétálló és paradicsomvörös fülekkel, de nem is olyan, mint egy öregedő agglegény kampós orral; mindene csúnya volt, így akár szépnek is lehetett találni bizonyos értelemben, annyi azonban biztos, hogy legalább egy kis rokonszenvet kiváltott akárkiből, aki átlibbent a függönyön és leült vele szemben.

Holczer Dávid
15, Berzence

Novella

Merthogy meglehetősen gyakran ültek le vele szemben annak ellenére is, hogy ez a kis szobácskája, ahol vendégeit fogadta, a város lehető legfélreesőbb részén volt, a lehető leglepusztultabb épületben. Első pillantásra bárki azt hitte volna, hogy lakatlan, legalábbis rég elhagyatott, viszont az egész városban szétszórt táblácskái, melyek efelé a bizonyos értelemben vett iroda felé mutattak, kellőképpen eloszlattak minden kételyt mindenkiben, mire odaértek. Rendszerint hatalmas sorra számítottak a vendégek, de meglepve kellett fogadniuk, hogy szinte mindig akkor érkeztek, mikor senki sincs éppen a beszélgetőnél, így azonnal leülhettek vele beszélgetni. Ez volt a dolga a lánynak. Ott ült egész nap és beszélgetett azokkal, akiknek erre szüksége volt, legalábbis látogatást tettek hozzá. Szemei általában nem találkoztak vendégeivel, sokszor végig sem nézett rajtuk, csak egy mosollyal kísérve meresztette tekintetét a szemközti falra és beszélgetett. Akármiről. Ezért lett talán olyan népszerű szolgáltatása, hiszen a szó legszűkebb értelmében képes volt bármiről cseverészni akárkivel. Sokszor látta el hasznos tanácsokkal azokat, akik átlibbentek a függönyön, de legalább ugyanennyiszor volt türelmes hallgatóság, aki csak rövid tömondatokban, mégis mosolyogva felelt mindenre. Előfordult, hogy szakmai tanácsokat kértek tőle; egyszer egy ács ment hozzá, aki elégedetlen volt munkája minőségének romlásával, mely szépen követhető volt az egyre gyatrább és gyatrább eladásokon. Mindezt számlákkal és megrendelésekkel is alátámasztotta, noha nem kérte senki. És csodák csodájára, a beszélgető nem csak hogy felvidította, de olyan hasznos javaslatokat tett neki, hogy hamarosan ismét ő lett a város egyik legkeresettebb ácsa. Előfordult az is, hogy egy édesanya dőlt asztalára, valósággal zokogva, mert hajdani férje erkölcstelen ténykedései és hazugságai révén megfosztották egyetlen szeretett lányától és ez a töredezett hajú csúnya kis teremtes olyan dolgokat beszélt el neki, melyeknek hatására visszaszerezhetette porontyát.

Holczer Dávid
15, Berzence

Novella

Nagy népszerűségnek örvendett tehát ez a beszélgető, bár ő ebből mit sem érzett. Élete pontosan olyan volt, mint mielőtt ebbe a teljesen ingyen, pusztá jóindulatból űzött foglalkozásba belekezdett volna, csupán több időt töltött az emberekkel. De már azelőtt is szívesen beszélgetett akárkivel akármiről. Olyannyira szerette az értelmes, előrevezető vitákat és egyszerű eszmecseréket, hogy mikor éppen senki sem ült szemben vele, ugyanúgy azt a málló falat nézte és motyogott az orra alatt, tökéletesen ugyanúgy, betűről betűre ugyanúgy, szóról szóra ugyanúgy, mondatról mondatra és végül gondolatról gondolatra ugyanúgy. Mintha valaki ott ült volna, szemét próbálta volna elcsípni, majd miután ezzel felhagyott, kérdéseket szegezett volna neki. Ennyire szerette munkáját. Azt gondolná az ember, hogy aki ekkora örömmel űzi foglalkozását a hétköznapiakban is, boldog, de ennél nagyobb csacsakaságot még a sokat hallott beszélgető sem tudott volna elképzelni. Ő maga is, habár a szerelmesekre jellemző lelkesedéssel csevegett akárkivel, amint kiürült szobácskája, máris rettenetesen kezdte érezni magát. Magány lett úrrá rajta és szíve szerint zokogott volna, de már megtanulta, hogy azzal egyáltalán nem jutott volna előbbre, meg hát milyen csúfság lett volna, ha egy vendég könnyes szemekkel, asztalra hajtott fejjel talál rá! Nem, ezt nem engedhette, így inkább motyogott a falnak és elképzelte, hogy valaki előtte ül és az egyetlen témát pedzegeti, ami ott, annál a valóban régi asztalnál sosem került elő; a beszélgetőt magát. Legnagyobb vágya talán az volt, hogy egy nap a függöny lebbenését követően valaki ne saját problémáit zúdítsa rá, hanem vele foglalkozzon, a beszélgetővel, aki habár közel végtelentudású, mégsem vetkőzheti le azt a törékeny és csúnya lányt, akinek született. Erről álmodozott folyamatosan, egy percig sem abbahagyva, egészen addig, míg egy nap a függöny valóban el nem libbent és egy rendezetlen hajú, koszos arcú és szakadt alak nem foglalt helyet a széken vele szemben.

Holczer Dávid
15, Berzence

Novella

A beszélgető felvette szokásos kényszervigyorát és várta az első kérdést, azonban a férfi csak feldobta az asztalra a lábát, mintha a legigénytelenebb ivóban lenne – a környezet valóban hasonlított egy ilyesféle kuplerájra –, kabátzsebéből előhúzott egy pipát, amit komótosan, akár otthon, lefekvés előtt, a napi újság elolvasása után, kényelmesen tömködni kezdett, végül pedig meg is gyújtotta és pár igazán impozáns karikát fújt a levegőbe. Szemeit lehunyta és hosszú percekig egyetlen szó sem hagyta el száját, csak pipázgatott, mintha csak otthon volna. A beszélgető értetlenül figyelte a magasba szálló, de seperc alatt el is tűnő, semmivé váló füstkarikát és néha köhécselni kezdett a dohány számára elviselhetetlen bűzétől, de a vendége mit sem törődött ezzel. Csak nagyokat sóhajtozott és lábait játékosan dobálta pár másodpercenként; hol a balt a jobbra, hol a jobbat a balra. Talán egy fertályóra is eltelt, mire kinyitotta öreg szemeit és végigsimította valószínűleg régóta viselt körszakállát.

– No és – kérdezte –, miért megy az ember beszélgetőnek?

A lány összerezett. Évekig várakozott, hosszú évekig, mire eljött a pillanat, amire annyira várt. Hirtelen talán még zavarban is érezte magát, ámbár ezt nem mondta volna biztosra, hiszen olyan régen érzett akár csak bármi hasonlót is, hogy fogalma sem volt afelől, hogy milyen ez az érzés, mindenesetre meglepődötten nézett a férfira és csak makogott, mintha valamely hibáját kellett volna megmagyaráznia, a feszült pillanat hevében ugyanis minden bizonnyal élete legszörnyűbb döntésének vélte, hogy elvállalta ezt a munkát. Felelnie kellett, érezte, de sokáig csak egy reménytelen, mégis bizakodó mosolyt tudott villantani, olyasfélét, amit hajléktalanok szoktak, miután valaki aprópénzzel böki ki éhségtől kopogó szemüket. Felelnie kellett, de nem tudta hogyan: ugyan többször elképzelte már, hogy megkérdezik ezt tőle, de fantáziája a biztonságosnál sosem merészkedett messzebbre, így a pillanat legvadabb felvázolásaiban is csak odáig jutott el, hogy a helyzet szempontjából jelentéktelen külsejű felteszi a kérdést, majd ő, a beszélgető, valamit mond neki, azonban előbb teret enged kislányos zavarának. Arca elvörösödik, szemeit lehunyja és kezét kellő nőies bájjal emeli ajkai elé, végül pedig szólásra nyitja ajkait. Általában itt szakadt meg gondolatmenete, a választ sosem fogalmazta meg magában, és mivel ez volt a világ összes dolgai közül az egyetlen olyan, mellyel életében egyáltalán nem szerzett semmiféle gyakorlatot, csak hebegni-habogni tudott. Legalább ugyanannyi idő telt el a kérdés és válasza között, mint a vendég érkezése és a kérdés között.

Holczer Dávid
15, Berzence

Novella

– Beszélgetőnek születik az ember – felelte végül –, ez ugyanolyan mesterség, mintha ács volnék vagy cipész, de inkább hasonlítható ahhoz, mintha apácának mentem volna. Nem én választottam ezt a hivatást, csupán teljesítem a rám kiszabott feladatot, azaz segítek másokon.

A vendég felvonta az egyik szemöldökét és ismét szakállát simogatva, pipáját még mindig nem eresztve nézte a lányt, aki kivételesen most szintén igyekezett a szemébe nézni: izgatott volt és buzgó, talán túlzottan is. Már évek óta dolgozott, mint beszélgető, így nem kevés gyakorlatot is szerzett mindenféle helyzetekben. Például egyáltalán nem volt már szemérmes és érzelmileg is sokkal szegényebb lett, mint a legtöbb ember, éppen ezért tudott talán minden helyzetben tökéletesen helytállni, de ebben az igencsak kellemetlen és meglehetősen szokatlan szituációban mit sem ért mindez. Most nem mások érdekeiről volt szó, hanem saját magáról és így, hogy ez nem csak a hosszú nappalok alatt álmodott álmaiban létezett, hanem valósággá vált, már nyomasztani kezdte a puszta gondolat is, hogy saját javára kell beszélnie.

– Aztán mindenkin segítész-e? – kérdezett újabbat a körszakállas, mire a lánynak ismét gondolkodnia kellett.

– Igen – bólogatott hevesen –, mindenkin segítek, aki azt kéri! Aki nem kér semmi hasonlót, azon természetesen nem, elvégre az állásomba kerülhetne, ha túlzottan tolakodó lennék. Mindenkiel éppen annyit beszélgetek, amennyit igényel, se többet és se kevesebbet és ebben éppen annyi a segítség, amennyit megkövetelnek tőlem! Higgye el, segítettem én már szerelemben csalódottnak éppen annyinak, mint ahányat csak készségesen meghallgattam, majd mivel követelték a hivatalos hangot, felkértem őket a távozásra. Rugalmas vagyok, úgy vélem, viszont sosem mondok többet, mint amennyit kéne és, mint amennyire a helyzet feljogosít.

Holczer Dávid
15, Berzence

Novella

– Ezek szerint a „mindenki” valóban bárki?

– Igen, igen! – mosolygott. – Bárkin!

– Magadon segítettél-e már valaha? – kérdezett újabbat a vendég.

A lány arca elvörösödött. Ez egy igazán pimasz és ebből kifolyólag szemtelen kérdés volt, noha mindig vágya volt, hogy feltegyék neki, éppen annyira nem tudott mit kezdeni vele, mint az ezt megelőző, igazán személyes kérdésekkel. Emellett az sem segített rajta, hogy hiába folyt már el néhány szó, hiába válaszolt már meg több kérdést is, még mindig képtelen volt felfogni, hogy elérkezett ez az egykor oly vonzó, mostanra mégis szörnyen, de tényleg rettenetesen taszítóvá vált pillanat; olyannyira zavarba hozta ez az álomszerű jelenet, hogy ismét több percnél kellett eltelnie ahhoz, hogy akár egyetlen szót kinyöggjön.

– Igen – mondta megszeppenve, mint még sohasem.

– Hazudsz! – pattant fel székéből a férfi és ujját vádlón a beszélgetőre szegezte. – Hazudsz, ismerem én a fajtádat! Önzetlenségről meg hivatásról beszéltek, saját lelketek szennyesét meg nem mossátok sehol. Segíteni akartok csak, mondjátok, viszont halott, száraz földből még sosem hajtott virág; milyen orvos az, ki saját egészségében sem biztos?

– Rágalom! – borult sírva a lány az asztalra és csak szípegve folytatta. – Aljas rágalom minden szava! Én valóban segítek az embereken, nézze csak meg hányan távoztak innen mosollyal az arcukon, és hányak élete vett teljes fordulatot, amint kiléptek az ajtón!

Holczer Dávid
15, Berzence

Novella

– És hányak élete ment tönkre emiatt, beszélgető – kiabált a férfi nyakán duzzadó erekkel –, addig tudod történetük csupán, míg át nem lépnek a függöny túloldalára, esetleg levélben értesülsz róluk néhány héten át, de jaj, a rémségekről, melyeket te szültél, fogalmad sincs! Azt például tudod-e, hogy az ácsot, miután az egész környék legjobban fizetett munkásembere lett, aljas mód meggyilkolták és megfosztották vagyonától? Vagy azt, hogy az asszony hazudott neked és iszákossága miatt vetette el tőle lányát a döntőbíró, viszont a te pokoli furfangosságodnak köszönhetően ismét visszakerült hozzá és mélyszegénységben kell élnie, ki tudja meddig? Tudod-e, hogy mennyit ártottál a világnak, beszélgető, tudod-e? A lány csak zokogott. Próbált volna felelni, hiszen ez is ugyanolyan kérdés volt, mint akármelyik másik. Hivatása szerint érzelmek ide vagy oda, de felelnie kellett volna rá, mégis képtelen volt, így hát – a férfi szavait valósnak tekintve –, nem csak saját és mások életében vallott kudarcot, de még annyira szeretett hivatásában is. Nem felelt, csak zokogott az asztalon, a férfi pedig előbbi kirohanásáról már-már teljesen megfeledkezve húzta ki magát, illedelmesen meghajolt a bánatától egyáltalán nem látó hölgynek és már libbent is a függöny.

Holczer Dávid
15, Berzence

Rendhagyó

Párolgó percek közt tengetem
Négy fallal körbezárt életem
Befordult minden egy szobába
Porzott a lépcsőház utána

Napsugár szállt be az ablakon
Olykor a holdfénnel megcsalom
Ő az csak más színű ruhában
Hófehér papír a kukában

Félek, hogy mikorra megszokom,
Elmúlik pont mint a fájdalom
Cataflam, pohár víz zsupsz lemegy
Családi tébolyda ég veled
Családi tébolyda ég veled

Kerékjártó Máté
17, Budapest

A balett-táncosnő

Egy szót sem szólt, úgy beszélt,
Közben ragyogtak rá a fehér, éles fények,
De ő nem látott fényt, csak mindenütt zenét,
Amire boldog, könnyed tánca volt az ének.

Játék volt ő, és dal, és csupa vágy,
Gyermekeként érezte a zenét,
És szerette a világot, és szerette magát,
Mint gyermeket, a világ gyermekét.

Mosolya lett minden csillogás,
És ami addig szép volt, már semmit sem ért,
Csak ő pompázott, ő és senki más,
Éppoly gondtalan, mint aki sose félt.

Tiszta volt, és könnyű, mint egy dal,
Puhán lépett, de a föld megrengett belé,
És egyszerre csak elhalt minden zaj,
Mikor kilépett a nagyvilág elé.

Ő olyan volt, amit kevés ember ért,
Az ő szemében játéknak tűnt a világ,
Egy szót sem szólt, úgy beszélt,
S egy szó nélkül örök csodát csinált.
S egy szó nélkül örök csodát csinált.

Beck Brigitta
16, Vonyarcvashegy

Szögek

bekerítenek a ruháim
mert magamra szegecseltem őket
nehogy megsérüljünk
az hogy szeretlek
mint celofánt a túltornyozott krémesek
alulról nyomja
szétszakítani akarja
de csak a bágyadt elkenődés sikerülhet
a fólián át a torz massa
mint kisgyerek hozzányomott arca az üvegajtón
majd ha nem kellenek már a szögek
tépd le rólam
és akkor harapj belém
csak így tudhatod meg, milyen az ízem
csak így tudhatod meg, milyen az ízem

Németh Eszter
16, Tatabánya

Négy fal között

Hirtelen jött változás,
vagy tán hosszú kínzás utáni robbanás?
Vagy apró földfelszabadítás?
És ha embermegváltás?
Szörnyű maga a vész, fel sem fogja az ész,
de mégis valahol a hegyek felett
erőlködik a szivárvány Neked!

S négy fal között már látod, a vírus így bolygatja fel a világot.

Gabnai Márta
16, Sopron

Az iskola péntekről hétfőre bezárt,
s felértékelődött a barátság,
amelynek mindig fontosnak kellett volna lennie,
s van kire most is számíthatsz, nemde?
Lehet, hogy ez nem is tönkretesz, hisz összeszed,
elkezdte olvasni,
vagy olyat teszel mire nem volt idő,
tudod ez egy lassításra kényszerítő erő,
vagy nem is, mert Te meg nem állsz,
home office-ban keményebben űzöd mid van.

Valaki ezt elrendelte, nem kell átkozódni érte,
inkább fordulj hozzá imával,
és talán könnyebb lesz majd módjával.

Gabnai Márta
16, Sopron

S négy fal között talán látod, nem CSAK az emberek forgatják a világot.

Nem mehetsz ki, másfél méter,
de tegnap még ölelhetted Pétert,
ez hirtelen jött változás, #fájdalmasátalakulás.
ez hirtelen jött változás, #fájdalmasátalakulás.

Gabnai Márta
16, Sopron

Négy fal közti tavasz

Napsugár simít végig a zárt ajtón
És hirtelen változás nevet az „állandón”.
Az utcákon nyoma sincs az életnek,
Csak megvalósíthatatlan tervek lézengnek.

A napok, az órák, az életek mások,
De nem lehet, hogy mindez csak átok,
Mert a négy fal közt sok minden átalakul,
Ami odakint nem maradhat változatlanul.
(Egy légy zümmögését figyeled a lámpánál,
Ez is olyan, amit máshol meg se hallanál.)

Kovács Borbála
Irma
16, Harka

Jól tudom, hogy ez nem az én döntésem,
De az rajtam múlik, hogy végre megértem:
A por igenis hasonlíthat a hópehelyre,
És a könyvekben világok vannak elrejtve.
Milyen otthon ülni, az ablakon kibámulni
És egyszer nem másról, magadról tanulni.
Otthonná tenni egy házat az idővel, amit ott töltesz
Kell, mert így lesz hely, ahova hazatérhetsz.

Kovács Borbála
Irma
16, Harka

Felnyitni az emlékdobozt már akarat,
És akarat megnézni, hogy benne mi akad:
Vágy, ami a doboz aljához ragadt,
Száz régi kép, ami az évekből maradt,
Fel nem használt, elavult belépőjegyek,
Olvasatlanul elsüllyesztett levelek,
Halomnyi üres hely: a szavaké, amiket kimondtál.
Amiket jobb lett volna, ha még mindig itt tartanál.
Kérdések lakat alatt, amiket bezártál,
Hisz „a tudatlanság néha biztonság”,
Gondosan kitervelt menekülési útvonalak, azok,
Amik miatt erőd a küzdelemre nem jutott.

Kovács Borbála
Irma
16, Harka

Meghallani történés a szavakat,
De megérteni már döntés és akarat,
Ahogy azt súgja minden: Választhatsz,
Idén nincs tavasz, vagy belőled fakad.
Idén nincs tavasz, vagy belőled fakad.

Kovács Borbála
Irma
16, Harka

Ibolya

Ibolyaszínű az ég,
hulláma rojtot vet, s ég,
ibolyaszínű lángokkal.

Mogyoróbarna a fű,
csöndben csöppenő nedű,
melyet kerget a szél.

A felhők aranyból vannak,
ibolyatengeren nyugszanak,
árnyékuk átöleli a völgyet.

A fák bordón susognak,
törzsükből vörösesen folyik a gyanta...
ők sokat láttak már...

Ajkam, ha mosolyra görbül,
szememből ezüst patakokban fürdő
kétkedés csorog.

Fogam remegve tépi a szavakat,
melyek nem is születtek meg soha –
csapong a gondolat.

Kótyuk Veronika
14, Zalaegerszeg

Méregzöld aggodalom a fellegekben,
robbanna vagy megfagyna feszülten,
s emészti önmagát.

Bőrömet kicsípte a szél,
a szél, mely mindig csak ígér,
s válasz nélkül elszelel.

Kakas kapingál az udvaron,
körülötte ibolyaszínű nyugalom –
de csak látszólag az.

Ó, ez az ibolya! Beborít
félő szíveket, s megcsonkít
beforratlan sebeket.

Bekúszik alattomban.
Ringat, s közben felzabálja
a békét és a nyugalmat.

Felkorbácsolja a kedélyek vizét,
beleköp, majd továbblép,
hogymást nyomorítson meg.

Utána csend oszon,
döbbent, üres pofon,
emlékekkel dobálózó.

Ibolyaszínű az ég,
hulláma rojtot vet, s ég,
ibolyaszínű lángokkal.

Kótyuk Veronika
14, Zalaegerszeg

Tav
asz
2020

www.mkke.hu

MIKKE